

כניסת שבת:
ירושלים: 18:38
ת"א: 18:54
חיפה: 18:55
באר-שבע: 18:46

יציאת שבת:
ירושלים: 19:51
ת"א: 19:53
חיפה: 19:52
באר-שבע: 19:53

יריית פתיחה / אישי פרי

רעיון זה שזור אפוא, גם התחינה הנרגשת ששוטח היהודי של השדה כלפי קונו. הוא לא יברך את משלח-ידיו אשר בשדה. אלא יאגד וילכד בברכתו את כלל עובדי האדמה אשר בארץ.

ולא קל הוא הדבר: רגשותיו של בעל השדה נצורים בעצמו ויבולו האישי. אומן, כך למדונו חז"ל, שונא הוא את בני אומנותו. עינו-צרה בהם.

אבל הביכורים, המצווה שמסמלת יותר מכל את עקידת ה'אני', יכולה לה לתחינה מעין זו. מבקש הוא בעל השדה מאלוקי השמיים שישקיף ויראה, ויברך את היבול "אשר נתת לנו". כאחד.

רעידת אדמה אנושית יכולה לפקוד כל איש. אין היא מודיעה לפני. כל אחד מאיתנו יעיד בעצמו כי החיים מרובי-הפתעות המה. כמה שהם מרובי-הפתעות...

זה לא מתרחש אפוא רק במצרים של הגנרל א-סיסי. ממש לא. גם בממלכה האישית שלנו זה קורה. התמורות הן חלק מהחיים. איש לא יודע לאן המחר יוביל אותו.

תכנונים רבים הוגה האדם, אך יום חולף והוא מוצא עצמו בטריטוריה אחרת - שכלל לא חזה אותה. זה מה יש. תסתכלו על עצמכם..

1. ו.. תודה ל'א-סיסי'!

"השקיפה ממעון קדשך, מן השמים, וברך את עמך ישראל, ואת האדמה אשר נתת לנו". בתחינה נרגשת זו פונה בעל-השדה אל אלוקיו, שעה שיביא את ביכורי שדהו הראשונים אל המקדש אשר בירושלים. יותר מאשר נכתב כאן, נרמז כאן.

שוו בנפשכם: שלוש שנות עמל ויזע מתמיד קדמו לביכורי הפרי העסיסי שלפנינו. מידי בוקר, ואולי גם בעוד עיניו טרוטות, שוקד הוא בעל-השדה על השקיית פירותיו, כדי שביום מן הימים, סוף-סוף, יעשו פרי (תרתי משמע). והנה, היום הנכסף הגיע. הפרי ניצב רענן, מגלם השקעה בלתי-נלאית בת שלוש.

אבל דווקא את הפרי הזה, שמסמל את ה'אני' העוצמתי ביותר, שמגלם בקרבו את ה'אגו' הפשטני ביותר שישנו, הוא מצטווה להקריב על מזבח השם.

אין-ערוך אפוא להתמוססות ה'אני' של אותו איש-יבול שטיפח באהבה גלויה את הפרי שלו. הוא לא יחבקנו עם מלאות שלוש. לא ולא. למקדש יביאנו. באמונה תמה שמישהו שעומד שם למעלה, בורא הארץ, הוא זה שאחראי למהפכה שעברו ניצני הפרי. ה'אגו' מוקדש כליל להשם.

השבוע בגליון:

4

מקומם:
חסר-בית "הועלם" לאור-יום מהכותל לאשפוז!

מפתיע:
"עכשיו אני צריך למחוק אותך מה'שמות'..."

3
2

נוקב:
'אקדח טיזר' בבית המדרש!

מקורי:
'סיזרי סליחות'; 'פולקלור' או 'רוח'?

4

מיוחד:
'המפקחת' - גילויים חדשים!
רק ב'פרשניית השבוע'!

גיליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי - זה חווייה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

מעטה תבינו, כי החשיבה הישראלית הרווחת לפיה האדם מוביל את גורלו, היא חשיבה אלוהית זחוחה. היא מתנגשת עם מציאות החיים חזיתית.

מתברר, שאנו, בני-האנוש, מהווים רק טכניקה בעולמו הסבוך ועצום-המימדים של הבורא. אנחנו רק מושכים בחוטים. מי שטווה אותם זה לא אנחנו.

בעל האדמה, האיש והאני, מצהיר לכל את מה שכולנו היינו צריכים לדעת תמיד: האדם איננו שליט על חייו. רק אלוקיו ממעל.

לא-בכדי, צריך האיש לגולל בפרוטרוט את סיפור הצלת עמנו מיד-צר - מלבן הערמומי ועד מצריים הרודנית - לאורך הגלויות השונות, דבר שלכאורה אין לו כל הקשר למצווה הנוכחית.

כנראה, שהמסר הנרצה במצווה, בהחלט נושק הוא לעובדות היסטוריות אלו. שכן, מאלו למדנו כי עם הנצח לא עובד עם הטבע השוטף. הוא מובל כל העת - לא מוביל. הבוחר בעם הזה, מוביל אותו על כל צעד-ושעל, מבער לכל היגיון מובן. ובמילה חדה יותר: עם ישראל לא תלוי במה שנראה לעין - אלא במה שלא נראה..

ולא בכדי, דווקא כאן יפרט האיש בפרוטרוט את פרקי חיי עמנו המיוסר, עם ההשגחה האלוקית הצמודה החופפת עלינו. כי יהודי וטבע, זה לא בדיוק עובד ביחד.

תודה לך, 'א-סיסי' - הגנרל המצרי על התזכורת שאין דומה לה. הזכרת לנו ש'גורלנו בידינו', זוהי רק סיסמא של נואם עם פאתוס (נוסח פרס) בכיכרות-המון.

הזכרת לנו, שגם אם רצינו, האגדה לא משחקת לטובתנו.

2. אקדה 'טיזר' בבית המדרש!

מחשבה שלא מרפה ממני, לסיים: לא רק בועז אלברט מיצהר סבל השבוע מנחת-זרועו של אקדה ה'טיזר' המחשמל שהלמו בבטנו. גם רבבת האברכים חשו שמישהו, ביום בהיר אחד, הלם בהם אקדה 'טיזר' על הראש. תבינו אתם: הסכום החודשי הזעום של ה-700 ₪, צנח דרסטית לסכום של 279 ₪ (!!).

בהיות ויודעני שחברי 'הבית היהודי' נמנים על קוראיו הקבועים של הגיליון שלפניכם, אני חייב להביע מחאה קשה לנוכח החרפה הזו.

אחים שלי (אמיתיים - לא וירטואליים, נוסח בנט) הם בני הישיבות ואברכי ה'כוללים'. גם אני, כמוהם, עוסק כיום בליבון סוגית 'נערה המאורסה' במסכת נדרים סח. א. כמוהם, גם ליבי מתחלחל לנוכח הזוועה ההיסטורית האחרונה.

השבוע, תזכרו הנ'ל, הצמדתם אקדה 'טיזר' לראשם של רבבות הוגי-תורה טהורי-לב ב'מדינת היהודים' שלכם. השבוע, חוללתם מעשה נבלה ברברי לעין-השמש.

תתביישו לכם, חברי 'הבית היהודי' של 'מדינת היהודים'!

בגדר הפרת נדר ארוסה

בתלמוד (נדרים סח, א) מסתפקת הגמרא בגדר זכות הפרה המשותפת המוקנית לבעל ולאב הנערה המאורסה כאחד: האם הפרת האחד לבדו מקלישה את חומרת הנדר, או שמא מתירה את חצי הנדר.

ברם, במושכל-ראשון היה מקום להבין מה עומק הספק הנזכר; כלום מדובר בשאלה תיאורטית בגדר הנדר, ומה אפוא משמעות "קלישות" הנדר. אכן, הגמרא עצמה מביאה מיד דילמה המסבירה את החילוק בין הצדדים: במקרה שהאשה נדרה מעצמה הנאה משני זיתים, וממילא הנדון הינו האם חצי מהזית יהיה מותר, והשני יהיה אסור.

וראשית יש לברר זאת, בהיות ויודעים אנו כי הנדר הינו "איסור החל על החפץ", ולא רק הרחקה אשר האדם מצווה עליה ממנו, יש-לומר שזהו פשרו של חילוק זה. שכן, השאלה ניצבת ועומדת בבסיס הזית שלפנינו, שנאסר באמצעות נדרה של האשה, עד כמה יופר ויסולק איסורו זה ממנו.

אלא, שמכל-מקום, יש מקום לעיין שעדיין תלוי נדון זה בסוגיה ששמה "ברירה", הדנה במקום שאין החלטיות כלפי שני חלקים לאן יפנו. שאין אנו יכולים להחליט ולקבוע כבר כעת בהקשר לכך. (ראה גמרא ביצה לח, ב. ועוד שם). ומכיוון שכך, לכאורה כיוון שאין אנו יכולים בודאי לקבוע על איזה זית חל הוא נדרו של האחד כמו של השני גם, האיך נוכל לערטרל חצי זה מאיסורו יותר מהשני? ויש לעיין.

עוד מקום יש לעיין בעומק גדר הפרה המשותפת לאור הדברים מסוגיית "חצי שיעור". שכן, ידוע לנו להלכה כי "חצי שיעור" של איסור אסור מן התורה, והדבר נאמר לא רק כלפי שיעורים של ממש, אלא גם כלפי חצי מלאכה וכדומה (ראה בספר "קובץ" ברמב"ם הלכות שבת) ומעתה, למה לא יהא החצי המותר אסור משום "חצי שיעור" של משנהו. וכנראה, שנחשבת הפרתו לנפרדת, אלא שלאור דברינו לא-כן הוא הדבר, ושיתוף מוחלט כאן.

שאלה: מהו המסר שיש עלינו, ההורים, להפיק מסיפורו של 'בן סורר ומורה', המופיע בפרשה האחרונה?

תשובה:

חודש אלול בעיצומו. מכל מקום נשמעת הקריאה "המלך בשדה". מתבקשת איזו עצירה או האטה של המציאות סביב. והנה בפרשת 'כי תצא' אנו נפגשים עם המושג בן סורר ומורה. כאנשי-חינוך הפועלים ללא הרף עם נשמות טהורות, ילדי ישראל, דווקא מושג זה מקבל משמעות יתרה בחודש אלול, תחילת שנת הלימודים, והקרבה לראש השנה. הכל מתחיל בקרבה של ילדינו לתורה ויותר מכך לחביקה שלהם עם בורא עולם. אין מציאות של בן סורר ומורה אם יש דבקות בה' ואם יש למידה במסגרת חינוכית עם מסורת וערכים מביית סבא. התיאור של בן סורר הינו: 'מקפח את הבריות, הורג נפשות... משכח תלמודו'. כשאין תלמוד, אין מצוות, אין קרבה לה', אזי יש לנו יצור שיכול לעשות את כל הרע הזה. כי אין הוא בחזקת אדם שנברא בצלמו ובדמותו. אך ככל שנדע לחבר את הילדים בכל רגע נתון לבורא עולם ולתואר בני מלכים, ככל שניטע בהם תורה, תלמוד, ערכים, מצוות ודרך ארץ המושג בן סורר ומורה ירחק מהם. הרגלים רעים, הידרדרות, פגמים ושחיתות לא הולכים בד בבד עם בני עליה. נדע עד כמה תפקידנו כהורים וכאנשי חינוך הכרחיים ואף קריטיים בעולמנו ובמציאות הקשה שסובבת אותנו. אסור לנו להרפות כי החומר ביד היוצר כל כך יקר וכל כך קרוב לכל אחד מאיתנו כך שחובה עלינו במיוחד בחודש זה להרבות עשייה וחשיבה בכדי לאפשר לכל ילד ולכל תלמיד יקר את בניית עתידו הרוחני בדרך התורה הקדושה. גם כי יזקין לא יסור ממנה".

*הכותב הינו מייסד ויו"ר רשת 'מדעים ויהדות' בישראל

נקודה טובה

אלומת
אור
בג'ונגל
הישראלי

"אני צריך למחוק אותך מה'שמות'..."

זה קרה לפני שבועות מספר. אברך-משי נישן לרב, הרב ג'ייקובס.

"נולד לי בן למזל-טוב", בישר לו האברך בהתרגשות. פני הרב, תמיר-הקומה, אורו כהוכו בסגורים. האברך, הביע השתאות-מה לגובה המחזה. "טוב מאוד שאמרת לי", הרגיע אותו הרב, "עכשיו אני יידע למחוק אותך מרשימת ה'שמות' שאני מאזכר מידי-יום בתפילת 'שמע קולנו'. פשוט מאז נישאת, אני מתפלל עליך מידי-יום". מיד מוציא הרב את הדף התחוב בסידורו ומחוק את השם, הגבלע בלב שמות רבים נוספים הרשומים עליו. "עכשיו", הוסיף הרב, "אני צריך לבקש עבורך שתזכה לראות גם בת במזל"ט". אמר בפשטות הרב.

והאברך, נצמת למול רבו. בלא מאמין.

אם גם אתם נחשפתם ל'נקודה טובה' בלב הג'ונגל הישראלי, פנו למערכת בהקדם!

תרבות - ספרות - דעות

רפואה והלכה

שאלה: חיסון הפוליו (נגד שיתוק ילדים). מי שהדביק, חלילה, את רעהו ולקה בנגיף - על מה מחויב?

תשובה:

הדבר דומה לשאלה בה דנו אחרוני הדורות, באשר למכשף שהלכה באמצעות כישוף אנשים - מה גדר חיובו על היזקו זה. יסוד הספק זהה לשלנו: האם היזק שלא נעשה בצורה אקטיבית - ואיננו נראה לעין, האם יש עליו תורת "היזק" המחייב בתשלום. צריך להבין, שכאורה אין כל ספק בשאלת עצם חיוב הנזק, שכן מכל מקום מצינו כי גם אדם שלא פועל פעולת היזק בצורה ישירה חייב על-כך. (דינא דגרמי, בלשון חז"ל). אלא, שהשאלה איזה שם והגדרת "נזק" יש לתת לפעולת היזק מסוג זה. יש לציין, כי בגמרא מצינו כבר התייחסות למחלה מדבקת. ראה במסכת כתובות (עז, א) שם קובעת גמרא כי בעל הלוקה במחלה מדבקת חייב לגרש את אשתו מידיה. עם-זאת, עדיין מהרהרים אנו איזה תוקף קונקרטי מהלכות "נזק" יש להיזק כתוצאה מזו.

המדור בחסות:

מגזין 'מקדש מעט' לחודש אלול / סקירה

"סיורי הסליחות" כבר מזמן הפכו לקלאסיקה ארצי-ישראלית. ברצון התושבים הירושלמים או שלא, הופכים הם למושא עיניהם של אלפי מטיילים בלתי-דתיים שיגיעו לפקוד את אתרי ה'סליחות' המיתולוגיים בבירה כבית הכנסת 'עדס' או את ישיבת 'אור החיים'. ושאלת השאלות: האם מדובר בעוד 'פולקלור' חזונית, או שמא מדובר בניצוץ יהודי חבוי שאכן נחשף וניער?

זוהי רק כתבה אחת, מיני נוספים, המופיעים בגיליון החדש של מגזין בתי הכנסת 'מקדש מעט'. בכתבה זו, סוקר כותב השורות את הסוגיה הנזכרת, ומנחה פאנל משותף של מסיירי סליחות ירושלמים כדי לעמוד על טיבה וסודה של התופעה העממית המרתקת.

אין הקשר יפה מאשר ביטאון בתי הכנסת 'מקדש מעט' לחודש אלול - חודש הרחמים והסליחות. שכן, בחודש זה, בית הכנסת והתפילות שבו תופסים את מרכז תשומת-הלב של היהודי. קבלו את הגיליון החדש של 'מקדש מעט' שיוצא לאור השבוע.

בתכני הגיליון החדש, בין היתר: הרבנים הראשיים לישראל החדשים, בית הכנסת "היכל ניסים" בירושלים, בית הכנסת של הרב בר יוחאי בשדרות, סוד הצלחת ה'דינר', סיפורה של נגריית האמנים, הנצחת בניין הרבנות באשדוד על שם הרבנים הראשיים, ועוד ועוד.

'מקדש מעט' הוא מגזין איכותי ועשיר-תכנים המופיע מידי חודש בחודשו ומיועד לכלל גבאי בתי הכנסת בכל נקודה יהודית בארץ ובפזורה. מידי שבוע מופיעים תגליות מרעישות על בתי הכנסת בעבר ובהווה, לצד תחקירים הלכתיים מרתקים, כמו גם ראיונות עם אישים רבניים הנוגעים בבתי הכנסת.

מגזין 'מקדש מעט' הוא מגזין המגיע לכל גבאי בית-כנסת באשר-הוא. עורכו הראשי הוא אלי בן הרוש.

פינת האיחולים

הצלחה!

ברכת מזל"ט לבבית לחבר יקר, איש-חיל ובר-לבב, שמלווה לאורך כל הדרך, יקי אדמקר יחי' עם כניסתו לתפקיד כתב חרדים ב'זואלה יהדות'!

יהי-הרצון שתזכה לקדש שם-שמייים!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

שערורייה: ע', 'איש כותל', 'נעלם' באמבולנס פרטי לאור יום!

ע', הוא חסר-בית. את מקומו מוצא הוא בכותל. הוא איננו טורד מנוחתו של איש. השבוע, בחמישי האחרון בסביבות השעה 4:00 בצהריים, כך לפי עדויות שהגיעו ל"יום ליום", הוא נלקח בברוטאליות על-ידי כוחות משטרה לאמבולנס פרטי שחיכה בכניסה לכותל, ושם הוזרקה לו זריקה בניגוד מוחלט לרצונו ומשם הוהבל לאשפוז בב"ח פסיכיאטרי, למרות שלפי העדויות, טרם לכן לא הפריע לאיש. "זה היה דומה ליחטיפה לאור-יום", תיאר בפנינו מ' שראה את המעשה הנאלח.

פנינו ללשכת רב הכותל, ושם קיבלנו תשובות חמקמקות. בתחילה השיבו כי "אנו לא מכירים סיפור כזה", ולאחר שתמהנו על אי-האחריות של הקרן למורשת הכותל על המחולל בשטחה, השיבה לנו הגב' סלזמן מהלשכה מעט אחרת: "הנ"ל פונה בהוראת הפסיכיאטר המחוזי, ובוצע על ידי המשטרה. המשטרה אחראית. אנשי הכותל לא מעורבים - ואין להם סמכות בעניינים מסוג זה".

דומה, כי התחולל פה עוול מחריד לעין-השמש. כמוכן שפנינו למשטרת ירושלים, אך לא ניסוג מכוונתנו לקבל הבהרות מלשכת הקרן למורשת הכותל המערבי, כדי לא לאפשר להם להתעלל בנ-אדם חסר-ישע על העוול היחיד שבמצע - עצם השוות שלו בכותל, המצטיירת רע לתיירים. תגובת המשטרה טרם נמסרה.

המפקחת'

אין כמעט אם עבריייה בוגרת שלא שמעה את שמעה של 'המפקחת' - שיובל שנים פיקחה על עשרות בתי הספר של 'בית יעקב' ברחבי הארץ כולה ** במלאות שלוש לפטירתה, ביום ז"ג אלול, מגולל בכדה, אבישי פרי, את סיפור חייה של אשת החינוך ההרואית, וחושף קלטות שהוטמנו ב'בוידעם' וכתבים עלומים שכתבה

תמיד דיברו בה גדולות ונצורות ב'סבתא ציפורה', עליה השלום. אין כמעט אם עבריייה שפגשתי, שלא שמעה את שמעה של 'המפקחת' המיתולוגית של בתי הספר 'בית יעקב' ברחבי הארץ, הרבנית ציפורה פרידמן, עליה השלום.

מרחק המקום הרחיק אותי פיזית מהסבתא הדגולה. היא מתגוררת בשכונת שערי חסד הירושלמית, ואנוכי בעיר המרכז החרדית. אולם בערוב ימיה, כאשר התגוררה בבית אבות בני-ברק, היה לי הכבוד והעונג לשבת איתה לשעות של נחת.

"יש הרבה קלטות של גדולי תורה בבוידעם שלנו בבית שברחוב כהנוב", הודיעה לי אז סבתא, במה שאצלי היה נחשב לתגלית גז' בים-התיכון. כן, ממש ככה. תרתי אז בכל-דרך אחרי גנזי-קדם והיסטוריה רוחנית מעבר השכונה הירושלמית המרתקת בה התגוררה.

כשגיליתי את דעתי כי רצוני עז ליטול את הקלטות הללו ולשכתבן, היא הביעה פנים מחייכות. התמוגגה מהרעיון ואף עודדה אותו. היא הזכירה לי כי הייתה נכנסת לעזרת הנשים' לשמוע שיעורי מוסר מפי אנשי מוסר שהרצו אותם בבית המדרש.

אשה חכמה, אפילו מאוד, הייתה 'סבתא ציפורה'. היא הייתה מבריקה בהגיגים תורניים מובהקים לפרשת השבוע. זומה היה לי שהיא מעתיקה במחשבתה עוד איזה ציטטה מספר 'מעיינה של תורה', אך לא. את כולם היא חידשה בעצמה. בכלל, תדיר היו לידיה ספרי חכמה והגות תורניים, ולא משו ממנה לרגע.

'סבתא ציפורה', מעל הכל, הייתה 'אשה חסודה'. עטורה הייתה במטפחת גדולה על ראשה. מזכירה לי דור-קדומים של נשים צדקניות אמיתיות. התקנאתי בה אז. רציתי לשבת בצילה עוד ועוד. כדי לשאוב מלא-חופניים נחת של פעם.

'סבתא ציפורה' הותירה אחריה ברכה המון כתבים שכתבה. רעיונות רבים שחלפו בראשה העלתה על הכתב, ואת רובם גם הרצתה בפני שומעות-לקחה. הכתבים הללו הגיעו לידי השבוע. מדובר בצרור אדיר של דפים בכתב וורוד. העבירה לי אותם ביתה, דודתי היקרה, הגב' בתיה נורדמן תחי'.

ולסיום, קחו לכם צידה-לדרך, הגיג אחד מאמריה על פרשת השבוע הבאה: "אתם ניצבים היום כולכם... מחוטב עציץ, עד שואב מימין". ידוע כי יום זה מכוון לראש השנה. ובאה התור לרז כי מעת חטיבת העצים (ט"ו באב) עד עת שאיבת המים (סוכות) ייערך המפשט של הקב"ה כלפי ברואיו".

השופר של 'סבא זכי'

מגיש: יהודה עצבה - מספר הסיפורים הירושלמי

"סבא זכי' היה תוקע בשופר מידי בוקר להעיר את המתפללים. פעם אחת נקלע לבית בו שהה גב. הגב נפל על-פניו. סבא המשיך הלאה..".

סבא זכי. אותו זכיתי להכיר בעודו בחיים. מספרים, שהיה משכים מתפללים לבית הכנסת בימים של קור וחום. אחד הסיפורים על סבא ריגש אותנו במיוחד. סיפרו שסבא אהב לשנות. בכוס שיכר מצא מפלט ולעת ערב נרדם כשכוס שיכר בידיו. והפלא ופלא!!! בבוקר, סבא קם כמו נינג'ה חזק, מלא כח וכריזמטי ועם השופר מודל שנות ה-40 שנות ה-50 סלל דרכו להעיר מתפללים לבית הכנסת.

כולם סיפרו שלא ניכר בו שהיה שתוי - ההיפך, עירני ודרוך להעיר את המתפללים השכם לבית הכנסת. בעוד הוא תוקע בשופר, נכנס לאחד הבתים של המתפללים גב - הגב שעדיין לא הספיק לגנוב, שמע את זכי תוקע בשופר ומיד קפץ מהחלון ונפל לרגלי סבא זכי. סבא זכי שהיה אדם תמים לא הבין מה קורה. התפלא, קם והמשיך להעיר אנשים.

כותב השורות, יהודה עצבה.

קוראים יקרים - שנים חלפו סבא הגיע לגיל שיבה והחזיר נשמתו לבורא. באחד מימי השבעה נכנס אדם עטור זקן ופאות וגולל לנו למשפחתו של סבא זכי את סיפורו. "אני הוא האדם שנפל על סבא זכי, אני הגב שבזכותו של סבא חזרתי למוטב לדרך הישר. באתי לכאן לספר את הסיפור שלא ידעתם וגם הנפטר לא ידע. והיום זכיתי להיות אדם. להיות ראוי וגאה שזכיתי לראות את סבא זכי לשנייה - נגיעה קטנה בסבא זכי שינתה את חיי לטובה, תארו לכם, שעה, יום, שנה ושנים, מה חולל אדם נפלא זה בעולם זה" ומהסיפור שסיפרתי אפשר להבין שבחיים אנו יכולים ברגע, בדקה, בשעה, ביום, בשנה, לחולל פלאים וכמו שנאמר: "שנהיה מהמועילים ולא מהמזיקין" מילה קטנה, חיוך קטן - יכול לשנות משהו למישהו בעולם.

הערת בעלה של המספרת, תמי: שמו של סבא שלי העברי הוא יצחק ואני נקרא על שמו. אבל הרוב קראו לו זכי שבערבית זה יצחק. היתה לו באסטה בשוק מול הפלאפל של עמר ובו היה מוכר סחורה שרכש מהערביות של העיר העתיקה. היה מוכר תירס חם, סברס, תאנים, חמלה מלנה, שקדים ירוקים במלח ועוד.

תוספת: אכן הוא היה דמות ציורית עומד ליד הבאסטה הקטנה שלו, בפנית רחוב אגריפס בכניסה הראשית לשוק מחנה יהודה. צומת הומה אדם ובאותה הזדמנות היה מרתק את הנאספים בנאומים חוצבי להבות שנגעו בעיקר בבעיות העם, החברה והפוליטיקה בארץ. הוא למעשה היה מוסד "ההייד פארק" הראשון בירושלים.

מי שהמציא לנו הסיפור הנוכחי, הוא מספר הסיפורים הירושלמי, מר יהודה עצבה, והוא מפורסם באדיבות אתר הסיפורים שלו. השבוע הגיע לידי הגיליון שלנו. להלן תגובתו:

"שלום רב. מעיון ראשוני בגליון השבועי שהגיע אלי, ניכר שאתה עושה עבודתך מתוך אהבה רבה. הגליון מאיר עיניים ומגוון. אני כמובן מחזק את ידיך. בברכה, יהודה עצבה".